

La «General Motors» no sempre guanya

Avanç editorial del llibre "Històries d'alcalde (Figueres, 1995-2007)" de la col·lecció El caliu de la memòria

Presentació del projecte de l'Escola d'Hostaleria el 2006.

Avanç editorial del llibre "Històries d'alcalde (Figueres, 1995-2007)" de Joan Armangué. Volum 8 de la col·lecció El caliu de la memòria d'Editorial Gavarres. L'obra es presenta el dissabte 10 d'abril, a les 12 del migdia, a l'auditori dels Caputxins de Figueres. Les entrades estan exhaurides.

L'any 1990, un article al diari El Punt de l'exalcalde Miquel Esteba (CiU), «L'híper de Figueres i el tuf del tupí», compara els promotors del centre comercial amb la «General Motors» figuerenca, per

l'analogia amb les sigles del Grup Miquel (GM). La seva crítica, com la del PSC a l'oposició, va ser la seva autorització sense haver tramitat, prèviament, el pla especial d'equipaments supramunicipals de Vilatenim. Des del PSC es presentà un recurs contenciós al TSJC, defensat per l'advocat i exalcalde Barcelona Josep M. Socias Humbert. El mes d'octubre de 1994 el tribunal declarà la nul·litat del projecte d'urbanització i de la llicència d'obres. El centre comercial estava inaugurat des de l'any anterior.

Quan vaig guanyar les eleccions, em vaig trobar la sentència damunt la taula. La solució adoptada implicà legalitzar el centre, després de tramitar i aprovar el Pla d'equipaments supramunicipals determinat pel Pla general. Amb una exigència important: la cessió gratuïta a l'Ajuntament de més terrenys per a equipaments i zones verdes que les obligades per llei. En total, 88.074 metres quadrats.

Els promotors signaren aquest compromís amb molt poca convicció. Una vegada aprovat definitivament i publicat el pla, van presentar un escrit a l'Ajuntament per revocar tots els compromisos contrets. Davant d'aquesta actitud, es va donar una resposta contundent en la defensa dels interessos públics. S'acordà requerir el representant de l'empresa propietària obligada a cedir els terrenys perquè comparegués, davant d'un notari, en un dia i una hora determinats –el 29 de setembre de 1998– a l'Ajuntament per tal de formalitzar l'escriptura pública de cessió gratuïta, i desestimar l'escrit de revocació dels compromisos. Es presentaren i signàrem. Va guanyar el bé comú!

Tot i això, no van acceptar mai de bon grat aquesta cessió i el seu objectiu no va ser altre que recuperar aquests terrenys amb diverses propostes d'implantació d'equipaments privats, fet que va generar, en algun cas, enfrontament públic. Això es produí amb la iniciativa unilateral en presentar un projecte de centre sociosanitari

privat. Fins i tot, el tema va crear tensió en un plenari municipal, l'abril de 2001, quan el portaveu de CiU, Santi Vila, va demanar aprofundir en el servei que aquest equipament podria representar per a la ciutat. La meua resposta va ser contundent, en reiterar la negativa de cedir sòl municipal per a fins privats, i vaig acusar Vila i el seu grup de servilisme als interessos del Grup Miquel.

Finalment, cinc anys després d'haver deixat l'alcaldia, la «General Motors» figuerenca, juntament amb altres promotors, va assolir el seu objectiu. El 6 de setembre de 2012, amb l'alcalde Santi Vila, s'inaugurava l'escola Montessori en una part de la zona sud d'equipaments supramunicipals de Vilatenim, en uns terrenys cedits per l'Ajuntament. És una cessió que sempre he considerat injustificable; senzillament perquè més de 18.000 metres quadrats de sòl públic destinats a una escola privada d'elit, no concertada, mai no es poden considerar d'un ús d'interès públic. Va guanyar l'interès privat!

Un altre tema és l'Escola d'Hostaleria. El seu origen se situa en el conveni de col·laboració, signat el 22 de març de 2006, entre el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Figueres, la Cambra de Comerç de Girona, l'Associació per a la Formació Professional a l'Alt Empordà i la Fundació Privada Miquel.

En el marc d'aquest conveni, les diferents parts assumeixen diversos compromisos. Un d'aquests és que l'Ajuntament de Figueres cedeix els terrenys, i la Fundació Privada Miquel es compromet a finançar i construir, a càrrec seu, l'Escola d'Hostaleria de l'Alt Empordà i a fer-hi les instal·lacions necessàries per al seu funcionament, així com a fer-se càrrec de les despeses de manteniment de l'edifici. En definitiva, va ser una iniciativa publicoprivada en què, tant a l'acte de signatura del conveni com a l'acte de presentació de l'avantprojecte, dut a terme el 27 d'octubre de 2006 amb l'assistència del president Pasqual Maragall, es va posar l'accent en el clar exemple de mecenatge que representava el finançament privat d'aquesta escola.

A partir de les eleccions de 2007, amb l'alternança al govern i amb Santi Vila a l'alcaldia, es va produir un gir radical a l'essència d'aquest projecte. Es va establir un nou conveni l'any 2010, i va passar d'un caràcter clarament de mecenatge a una operació que estrictament podem qualificar de negoci privat. En lloc de fer-se càrrec, la Fundació Privada Miquel, de la totalitat de la inversió de l'Escola d'Hostaleria i del seu manteniment, des de les administracions públiques es feren aportacions superiors a un milió i mig d'euros per a la inversió de l'Escola, així com l'acord d'un lloguer mensual de 6.000 euros –72.000 euros anuals– a favor de la Fundació. Quan el mecenatge es converteix en negoci ve a la memòria l'epigrama de Fages de Climent: «En els més vells municipis / i en reculades edats, / es muden per quantitats / els més honrosos principis.»

El conveni de 2010 fou informat negativament pels funcionaris municipals en la seva funció fiscalitzadora, i en la mateixa línia es pronuncià l'Oficina Antifrau de Catalunya l'any 2015. Mentrestant, ara, sonen campanades d'un possible concurs de creditors. Com quasi sempre, haurà de ser l'administració pública qui tregui les castanyes del foc.

El Grup Miquel, acostumat a guanyar, no sap perdre. Durant l'acte inaugural de la connexió ferroviària internacional del TAV, a l'estació de Figueres-Vilafant, el 27 de gener de 2011, el seu representant anava amunt i avall de l'andana, amb un caminar nerviós, i quan passava pel costat del grup on em trobava exclamava que «això està molt bé, però havia d'anar a l'altre costat de la ciutat». Així dues o tres vegades, fins que al final em vaig girar i li vaig respondre: «Prou. Deus voler dir als terrenys al costat dels teus. Vas perdre i ho has d'acceptar». La «General Motors» no sempre guanya!

Font del document:

https://www.emporda.info/cultura/2021/03/30/general-motors-no-semple-guanya/491552.html?utm_source=rss